

הדלקת נרות: 16:47

צאת שבת: 17:59

מוצ"ש לר"ת: 18:36

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

קומקום או יין

אנו ניצבים כעת בפני השאלה: איך הופכים שניים לאחד? אזכיר שהמשימה הזו לא קלה, שכן אמרנו שהמעבר מחיי רווקות לחיי שותפות דורש עבודה. אמרה ידועה מגדירה ומסכמת את מצב חיי הנישואין של העולם המערבי: 'לְמָה דומים חיי הנישואין? לקומקום רותח שהוסר מעל גבי האש ומתקרר במשך הזמן'. כמה שזה נכון. איפה החיוכים שהיו לפני החתונה? לאן נעלמו הריגושים? היכן ההפתעות? לפני החתונה הוא היה כריזמטי וקליל... אחרי החתונה הוא התיישב על הכורסא, נדבק אליה כמו דבק מגע ולא רוצה לזוז... והיא, לפני החתונה היתה חייכנית ורגישה ומלאת תקווה. ואחרי החתונה, היא מאוכזבת קשות והחיוך הפך לעצב... אם כן, איך ניתן לחמם את הקומקום בחזרה?

הקומקום אכן מתקרר ככל שעובר עליו הזמן. ההיפך ממנו הוא היין שכלל שעובר הזמן הוא משביח. חיי הנישואין צריכים להיות כמו יין.

בתקופה שהדרכתני חתנים לחיי נישואין, הייתי עורך שיחת פתיחה משותפת לחתן ולכלה. הייתי פונה לבחור בשאלה: תאמר לי, זו כלתך לעתיד? כן. ואז הייתי שואל שאלה מאד מפתיעה: מה מצאת בה? יש הרבה בנות יותר משכילות, יותר יפות, יותר עשירות, מה יש בה? (כמובן שהכלה הייתה פותחת זוג עיניים...) והבחור היה עונה: מצאתי אצלה מספר דברים - כשעצוב לי היא משמחת אותי, כשמשעמם לי היא מדברת איתי, כשרע לי היא מעודדת אותי, היא מעניקה לי... אחרי החתונה היא תהיה אשה טובה בשבילי.

וכשפניתי אליה באותה שאלה: מה מצאת בו? יש בחורים הרבה יותר חכמים נחמדים ועשירים? היא הייתה עונה לי תשובה דומה: כשעצוב לי היא משמח אותי, כשמשעמם לי היא מדבר איתי, כשאני במצב רוח לא טוב הוא יוצא איתי, הוא משקיע בי, ונראה לי שאחרי החתונה הוא יהיה בעל טוב בשבילי. מכאן יוצא שתחת החופה עומדים שני אגואיסטים שרוצים להתחתן.

כיצד קשר כזה יחזיק מעמד? הרי אם כל אחד מושך את החבל לכיוון שלו, החבל ייקרע, ואז נגיע לתוכנית: 'שנינו ביחד וכל אחד לחוד'.

למעשה, כל אחד מאיתנו התחתן משיקולים אגואיסטים. אין גבר שישקיע שקל אחד בבנק מתמוטט. ואם היא לא היתה בטוחה שהוא 'האביר על הסוס הלבן', היא לא היתה מסתכלת עליו. ולאגואיסטים האלו אמר הבורא: 'וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד'.
איך הופכים להיות אחד?

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

מעלת הבגדים

משה רבנו מקבל צווי מהבורא יתברך למשוח את אהרן אחיו להיות כהן גדול ואת בניו לכהנים רגילים.

קודם צריך להכין להם בגדים מיוחדים לעבודת המקדש ואח"כ למשוח אותם בשמן המשחה. כהן גדול לובש שמונה בגדים, וכהן הדיוט לובש ארבעה בגדים.

וכן כתוב בפסוק: "ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת". תפקיד הבגדים הוא לכבד את הלובשים וגם לפאר אותם בעבודת הקודש. בגדים אלו היו מיוחדים במינם ועשו אותם בעבודת אמונת מיוחדת כמתואר בפרשה באריכות.

חז"ל מגלים לנו שבגדים אלו לאחר חורבן הבית הראשון הגיעו לידינו של אחשוורוש! ובמשתה המפואר שעשה הוא לבש אותם והיה שותה יין ואוכל בהם. שנאמר: "...בהראותו את עושר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדלותו..."

אצלנו בפרשה כתוב: "...לכבוד ולתפארת". ובמגילה כתוב: "...יקר תפארת". מלמד שלבש בגדי כהן גדול.

והחמור מכל שהיהודים שהיו במשתה שיתפו פעולה ולא קמו והלכו לנוכח ביזוי הקודש. מכאן גם נלמד עד היכן הגיע רשעותו של אחשוורוש שרצה לפגוע ולבייש את היהודים.

בעל ואשה צריכים לדעת שבתוך ביתם הם "הכהן הגדול" ועיני הילדים אליהם נשואות. ההופעה שלהם בבית צריכה להיות מכבדת ומכובדת.

אמרו חז"ל "איזהו מכובד-המכבד את הבריות". כלומר אם אני מכבד את הבריות הסובבים אותי גם הם מכבדים אותי. כשאדם לובש בצורה מכובדת והולמת בזה הוא מכבד את הבריות ומיד כולם יכבדוהו.

למשל רב גדול שלבוש בלבוש רבני מפואר מיד כשרואים אותו כולם יעמדו לכבודו. מלך שעובר מיד כולם מתרגשים ונותנים לו כבוד כיון שבגדיו מעידים על רום מעלתו. הגמרא מספרת שרבי יוחנן קרא לבגדיו - הכבוד שלי כבוד אדם לובשו.

פעם ראיתי מדבקה שכתוב בה שורה אחת: "יש לי כבוד עצמי אני מתלבשת בצניעות". אבא ואימא צריכים לכבד את הבריות שהם הילדים שלהם. אי אפשר לדרוש כיבוד הורים כשההורים לא מכבדים את עצמם.

אנשים חושבים שבבית מותר הכל, זה לא נכון! גם בבית יש כללי התנהגות וקודים חברתיים שמהם אסור לזוז.

גם טענות של: חם לי, קר לי... אינם טענות מוצדקות. הורים הם "האורים והתומים" של הבית ומהם בני הבית שואבים כח, עוצמה, וחינוך.

צריכים כולנו לזכור שהבגדים נועדו - "לכבוד ותפארת" כמו שלמדנו בפרשה, בגדים מכובדים הם לא ענין של דת אלא של איכות חיים.

נשתדל כולנו לשדר דוגמא אישית טובה לבני בתינו ולסביבתנו, ואז הקב"ה יאמר עלינו- "ישראל אשר בך אתפאר".

שבת שלום ומבורך
אבנר קזואס

כופר נפטר לבית עולמו, אך בנו ממשיך דרכו לא ידע באיזה מקום נמצא אביו בשמים, אם בגהינם או בגן עדן, ולכן עשה שאלת חלום:

"אבי היכן אתה בעולמות" שאל הבן. האב התגלה אליו ואמר לו:

"בני דע לך כי אני מתעורר כל יום בשעה 9 בבוקר ובארוחת בוקר שלי אני אוכל

חסה וגזר, וכן חוזר חלילה בארוחת צהרים, וכנ"ל גם בארוחת הערב"

שואל אותו בנו: "זה מה שנותנים לאכול בעולם הבא?"

עונה האב: "אני לא בעולם הבא, אני שפן באוסטרליה..."

בדיחה

אמת ושקר

כאן המקום לטפל בנושא אמת ושקר אצל ילדים. פעמים רבות קורה שההורים דורשים מהילדים לומר את האמת למרות שהם בעצמם משקרים.

אריה חזר מהעבודה. אשתו והילד היו בבית. מיד כשהוא נכנס, הוא אמר לאשתו: את זוכרת את הנודניק ההוא שחיפש אותי? אם הוא יתקשר תאמרי לו שאני לא בבית. לאחר דקה הטלפון צלצל, הגברת הרימה את השפופרת, וזיהתה שזה הנודניק. היא רמזה לבעלה שזה הוא, ואז אריה התחיל לעשות תנועות וללחוש: אני לא בבית, אני לא כאן.

נתי הילד, לא האמין למראה עיניו, אבא נמצא פה ואמא אומרת לאיש שהתקשר: אריה לא בבית. תוך כדי שהיא אומרת זאת, אריה עשה תנועות של שמחה ושיבעות רצון ונופף לה לשלום. נתי היה בהלם. הוא ניגש ונגע באבא לוודא שהוא אכן פה. השיחה הסתיימה ונתי נשאר מבולבל...

הרי לפנינו מורה ומורה שמלמדים וממחישים לילד איך לשקר. אחר כך ההורים שואלים ודורשים - מי לימד את הילד לשקר?

הורים יקרים, אנחנו קוראים לזה 'שקר לבן' אבל זהו עדיין שקר, ואצל ילד אין חוכמות ואין מסרים כפולים, הכל אצלו ישר, ובעיניו זהו שקר.

נכון הדבר שיש דברים שבהם מותר לשנות משום דרכי שלום, אבל ילד לא יבין זאת. לפעמים ההורים גורמים לילד לשקר כשהם שואלים אותו שאלה שדוחקת אותו לפינה ומצריכה אותו לשקר.

למשל, כשהילד שבר או קלקל איזה דבר בבית, אסור לנו לשאול אותו בטון תקיף ומאיים: מי שבר את זה? בוודאי שהוא יכחיש, ואז שואלים אותו שוב: נכון שזה אתה? והוא שוב מכחיש. בדרך זו מרגילים אותו לשקר. גם פחד ואימה מרגילים את הילד לשקר.

מורה לתני"ך קשוח ובעל מבט מאיים, נכנס לכיתה והחליט לערוך בוחן פתע. הוא פנה אל אחד הילדים ושאל בקול רם: מי שבר את הלוחות?

הילד ענה בפחד ובאימה: זה לא אני. הוא פנה לילד אחר ושאל בקול רועם: מי קרע את היס? והילד ענה בבהלה: אני לא הייתי בים...

על זה אמרו חז"ל אין הקפדן מלמד. ואולי אפשר לומר שהוא מלמד לשקר.

סיפור לשבת

הגאון מווילנה צוק"ל

בהיותו כבן שבע דרש בבית הכנסת הגדול דרוש ופלפול עמוק אשר לימדו אביו, ובהמשך לבקשת ר' העשיל אב"ד וילנה גם פלפול שהכין בעצמו. בהיותו כבן תשע החל ללמוד בספרי רבינו האריז"ל. מגיל עשר לא למד אצל רב ולא למד בישיבה. בהיותו בן שתים-עשרה כדברי מח"ס 'עליות אליהו': "כבר באו בקרבנו" כל שבע החכמות בתכלית הדקות והאמת, "וכל רז לא אניס ליה". כתב פירושים לזוהר תיקונים לספר יצירה ולספרא דצניעותא. אמרו עליו כי כיוון לדברי האר"י יותר מתלמידו הרב חיים ויטאל זצ"ל.

שלט בכל ספרות התורה. הצטיין במידותיו והסתפק במועט. פרוש מענייני העולם. מעוטף בטלית ומוכתר בתפילין כמעט כל היום. עניו מאוד ולא רצה להימנות בתור מנהיג, רב או דיין. מאנשי המופת. אמרו עליו שלא הניח דבר גדול או קטן בהלכה ובקבלה, והשגתו הועילה לו לרדת לעומקם של הדברים שלמד. כל דברי התורה היו שמורים בזיכרונו. גאון בנגלה ובנסתר. התמדה מופלאה בתורה. בעודו צעיר לימים קיבל על עצמו גלות, לנדוד מספר שנים. עבר בערים שונות בפולין ואשכנז והגיע עד ברלין. בסוף ימיו חפץ לעלות לארץ ישראל, ונסע עד העיר קניגסברג. שם שינה את דעתו וחזר לביתו, באומרו כי אין לו רשות מן השמים לעלות לארץ ישראל. נפטר ב-י"ט תשרי.

פעם אמר הגאון רבי יוסף נתנזון לתלמידיו: "האם סבורים אתם שאני מתמיד גדול בלימוד התורה? אינכם אלא טועים, ואף שאני מקפיד כל ימי לעסוק בתורה בכל רגע פנוי שלי, עודני רחוק מלהשיג את השיעור הראוי להתמדה בלימוד התורה הקדושה. הוסיף ואמר רבי יוסף שאול לתלמידיו: "בדורות האחרונים היה רק איש אחד, שהיה ראוי לתואר של 'מתמיד מושלם' הלא הוא הגאון רבי אליהו מווילנה, שלא קם כמותו מאז ועד היום הזה.

אספר לכם על כך פרט מדהים ששמעתי מזקני הדור בשנות ילדותי, וכך הם סיפרו: לגאון מווילנה היה פנקס קטן, שבו קטן, שבו היה רושם את הרגעים הספורים שבהם ביטל עצמו מלימוד התורה. ומדי שנה בשנה, בערב יום הכיפורים, היה הגאון עובר על מה שרשם בפנקסו באותה שעה, ומחשב את הזמן שביטל עצמו מן התורה במשך כל אותה השנה, ושעה ארוכה היה בוכה ומתודה על "עוון ביטול התורה" שלו.

רבי יוסף שאול סקר במבט נוקב את תלמידיו הנדהמים, וסיים ואמר: "לימים בדקו באותו פנקס של הגאון מווילנה ומצאו, שמעולם לא הגיעו כל אותם רגעים של ביטול תורה בשנה אחת, לזמן של שלוש שעות".

בני הגאון סיפרו על הרגלי השינה של אביהם: קיבל על עצמו כל ימיו לא לישון יותר משתי שעות ביממה, ומימיו לא ישן יותר מחצי שעה רצופה. ובאותה החצי שעה היו שפתיו מרחשים הלכות ואגדות. ככלות החצי שעה, היה מתגבר כארי, נוטל ידיו ולומד בקול רם, ויושן שוב חצי שעה, וכך היתה שיעור שינתו שלוש מחציות השעה בלילה, ומחצית השעה ביום.

מסופר על הרב שתמיד כל חלונות הבית היו מוגפים מהסיבה הפשוטה הבאה: הרב לא רצה לדעת מתי יום ומתי לילה, ואין זה משנה את העובדה עם כעת יום או לילה, הוא חייב בעבודת ה', והוא אינו רוצה להיות מוסך מן העובדה אם כעת יום או לילה.

פעם אחת הגיעה אחותו לבקר לאחר שבמשך זמן של שנים ארוכות (כ-50 שנים) לא נפגשה עימו. לאחר שנקשה על הדלת והרב ראה אותה, הוא ניגש אליה באומרו: "בעולם הבא שעתנו תהיה פנויה יותר. כאן צריך לנצל כל רגע ללימוד התורה הקדושה ולעשיית מצוות", ושילחה מביתו אחר כבוד.

קרן מיוחדת היתה בוילנה, מעיזבונו של רבי משה קרמר, סבו של הגאון מווילנה, אשר שמה לה למטרה לתמוך בתלמידי חכמים. בין הנתמכים היה נכדו של ר' משה קרמר, הגאון מווילנה. מידי שבוע היו מעבירים באמצעות השמש סכום כסף לידיו, שנועד לספק את צרכיו וצרכי בני ביתו. לימים החליט השמש לשלשל את הכסף הנועד לרב - לכיסו, ולהקל בזה על מצבו הדחוק. הוא לא נרתע מלעשות זאת בידועו כי הגאון בצדקותו לא יגער בו על כך. ובבית הרב רעבו הילדים ללחם.

כאשר אשתו הרבנית היתה באה להתנות את צערה על הסבל שנגרם לילדים מתוך זה שאין לה במה להשביע את נפשם הרעבה, היה הגאון משיב לה, שתשלחם לבתי השכנים וירחמו עליהם ויאכילום, ודי בזה שלא יגוועו ברעב. כך נמשך הדבר כל ימי חייו של השמש. הגאון לא ציערו על כך מעולם, אדרבה, גדולה היתה שמחתו על זה שמצליח להסתיר מפני השמש את העובדה שידוע הוא על מעשיו הנלוזים, ועומד כל העת בניסיון שלא לבייש את השמש העני בזה שיגלה את דבר הגניבה.

"אין זוג לא מוצלח, יש זוג לא מודרך"

האם יש לכם מריבות וויכוחים?
מרגישים שאינכם מתאימים?
הילד שלכם מתחצף?

לייעוץ בנושא שלום בית, חינוך ילדים,
הדרכת חתנים/כלות עם יועצים זוגיים מוסמכים של
ארגון ביתנו החדש הפרוסים בכל רחבי הארץ

חייגו עכשיו - 1599-59-39

